

Francesc Ginabreda, NÚVOL, 17 de febrer del 2015

CONTES DE PROPINA

Avui dimarts, 17 de febrer, Damià Bardera presenta el seu nou llibre *Contes de propina* juntament amb l'escriptor Pep Coll i l'editor Francesc Mestres. L'acte es realitzarà a la llibreria Caselles a les 19:30h a Lleida. Francesc Ginabreda en fa la seva lectura a Núvol.

El Cep i la Nansa edicions publica el cinquè llibre de contes de Damià Bardera, un nou recull de fragments literaris amb segell propi que prolonga l'obra d'un escriptor insòlit i iconoclasta que aposta per una prosa breu, poètica i desangelada, amb la qual trasllada al lector una barreja hipnòtica i genuïna de buidor i alliberament.

Després de *i alguns contes per llegir-los d'amagat* (2010), *fauna animal* (2011), *els homes del sac* (2012) i *els nens del sac* (2013), Damià Bardera (Viladamat, 1982), fidel a la seva producció anual, torna amb un nou llibre de contes. També fidel a publicar-los-hi, El Cep i la Nansa s'ha encarregat d'editar *contes de propina* (2014), un volum lleuger i entranyable que consagra la particular estilística d'aquest escriptor de l'Alt Empordà, que també és autor d'un llibre de poemes, *el penúltim vòmit* (2008) i de diversos assajos, entre els quals destaquen *Meditarròniament. La catalanitat emocional* (2013), escrit conjuntament amb Eudald Espluga, i *L'home del sac: arquetip modern del no-res. Una anàlisi filosòfica*.

L'escriptura de Bardera és directa i crua, franca i depurada. A *contes de propina*, la intel·ligibilitat empara conceptes tan distints, i distintius, com l'humor, la brutalitat, la buidor, la pulcritud i la tendresa. Aquests contes, que parlen de records d'infantesa i de faules i abstraccions segmentades d'un realisme màgic

atípic, estan dividits en dues parts: “en blanc i negre” i “ninots”. A la primera, Bardera ens mostra la seva cara més macabra i descarnada, acompanyada d’un humor tan agre com agut, mentre que a la segona, amb històries encara més curtes (microrelats, parlant en plata), aconsegueix transcendir l’aspror divertida i fosca de la primera amb un pintoresc esclat de llum i color que filtra les paraules per ordenar-les amb un lirisme expressiu i revelador.

La veu freda i impassible del narrador d’aquests contes és *el* fil conductor del llibre. És una veu descriptiva i amoral, que s’instal·la entre la irrealitat i la buidor i que, això no obstant, evoca una desmesura sanguinolent i delirant realment exclusiva, que li atorga una gran singularitat. Hi ha qui, com Matthew Tree, podria relacionar-la amb la veu narrativa de Chuck Palahniuk, més extrema i grotesca, i amb la d’altres autors com Boris Vian, Anthony Burgess o Roberto Arlt, però també seria plausible trobar-hi vincles amb alguns relats de dos dels grans referents de la literatura catalana actual com Sergi Pàmies i Quim Monzó. Bardera, sigui com sigui, hi posa la *seva* veu, inspirada i relacionable amb molts referents, però indubtablement personal, amb expressions i paraules que fan lluir dissimuladament el localisme.

contes de propina és una lectura molt recomanable i amena; una lectura que –si ens posem extremistes– fa riure i fa plorar, que treu punta a qualsevol detall amb originalitat i nitidesa i que ens il·lumina insòlitàment amb l’exposició d’un meravellós desencant quotidià.